دست دهنده بالاست؛ و در انفاق از (خانواده ات و) کسانی که سرپرستی آنها را بر عهده داری شروع کن: از مادرت، پدرت، خواهرت، برادرت و سپس به ترتیب هرکس در خویشاوندی به تو نزدیک تر است.

از طارق محاربی روایت است که می گوید : درحالی به مدینه آمدیم که رسول الله صلی الله علیه وسلم بر روی منبر ایستاده بود و مشغول سخنرانی برای مردم بود و می فرمود: «يَدُ الْمُعْطِي الْعُلْيَا، وَابْدَأْ بِمَنْ تَعُولُ: أُمَّكَ وأَبَاكَ، وأُخْتَكَ وأَخَاكَ، ثُمَّ أَدْنَاكَ أَدْنَاكَ»: «دست دهنده بالاست؛ و در انفاق از (خانواده ات و) کسانی که سرپرستی آنها را بر عهده داری شروع کن: از مادرت، پدرت، خواهرت، برادرت و سپس به ترتیب هرکس در خویشاوندی به تو نزدیک تر است».

[صحیح است] [به روایت نسائی]

حدیث مذکور بر این دلالت دارد که شایسته است انسان دست بالا را داشته باشد؛ با این توضیح که سعی کند به اندازه ی توان و وضعیتی که دارد، انفاق کننده و نیکوکار باشد نه اینکه گدا و گیرنده باشد. چون بخشش و انفاق، دست انسان را بالا می برد. همچنین بر او لازم است انفاق را از نزدیکان و خویشاوندان شروع کرده و به اندازه ی توان تسلای دل آنان بوده و دست شان را بگیرد. و در میان نزدیکان و خویشاوندان از مهمترین آنها آغاز کند؛ بنابراین از مادر و سپس پدر و به همین ترتیب خواهر و برادر آغاز کند و در ادامه نزدیک ترین ها را مد نظر بگیرد و در صورتی که نیاز به کمک دارند، کمکش را از آنها دریغ نکند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/58181